

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41CoSr/1/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119456847
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslava Púchovská
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6119456847.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Púchovskej a členov senátu JUDr. Miriam Boborovej Sninskej a Mgr. Miriam Kamenskej, v právnej veci žalobcu Pavol Danko, nar. XX.XX.XXXX, bytom Krivánska 30, 974 11 Banská Bystrica, proti žalovanému POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpenému JUDr. Katarínou Hegedúšovou, advokátkou, so sídlom Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o určenie neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy, o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov, o určenie neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 18Csr/2/2019-157 zo dňa 24. mája 2021 v spojení s opravným uznesením č.k. 18Csr/2/2019-191 zo dňa 21. júla 2021, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 18Csr/2/2019-157 zo dňa 24. mája 2021 v spojení s opravným uznesením č.k. 18Csr/2/2019-191 zo dňa 21. júla 2021 v napadnutej časti prvej, druhej, tretej a piatej výrokovej vety p o t v r d z u j e .

II. Odvolanie žalovaného proti štvrtej výrokovej vete rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 18Csr/2/2019-157 zo dňa 24. mája 2021 v spojení s opravným uznesením č.k. 18Csr/2/2019-191 zo dňa 21. júla 2021 o d m i e t a .

III. Žalobcovi priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením prvou výrokovou vetou zrušil rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, 811 03 Bratislava, zriadeného záujmovým združením právnických osôb Asociácia pre arbitráž, so sídlom Rusovská cesta 15, 851 01 Bratislava, rozhodcu Mgr. Petra Senovského, spisová značka SRSAspA 00414/16 zo dňa 10.10.2019. Druhou výrokovou vetou určil, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalobcovi na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere číslo 602200463 zo dňa 24.03.2014 je bezúročný a bez poplatkov. Treťou výrokovou vetou určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov obsiahnutá v zmluve o úvere číslo 602200463 uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným dňa 24.3.2014 je neplatná. Štvrtou výrokovou vetou v prevyšujúcej časti žalobu žalobcu zamietol a piatou výrokovou vetou žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 50 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky náhrady trov konania.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou, doručenou súdu prvej inštancie dňa 16.12.2019 (bez podpisu), doplnenou dňa 17.12.2019 (bez podpisu), opätovne podanou a žalobcom podpísanou dňa 30.12.2019, opravenou, doplnenou a označenou ako žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku e-mailom zo dňa 11.02.2019 (správne má byť 11.02.2020) a

napokon opravenou a doplnenou písomne s podpisom žalobcu dňa 21.02.2020 domáhal, aby súd určil, že spotrebiteľská zmluva č. 602200463 zo dňa 24.03.2014 uzatvorená medzi žalovaným a žalobcom je neplatná; úver zo spotrebiteľskej zmluvy č. 602200463 zo dňa 24.03.2014 uzavretý medzi žalovaným a žalobcom je bezúročný a bez poplatkov; že dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov podľa zmluvy č. 602200463 zo dňa 24.03.2014 uzatvorená medzi žalovaným a žalobcom je neplatná zmluvná podmienka a že rozhodcovský rozsudok sp.zn. SRSAspA 00414/16 zo dňa 10.10.2019, ktorý vydal Stály rozhodcovský súd zriadený pri Asociácii pre arbitráž, IČO: 45 744 971, so sídlom Vansovej 2, 811 03 Bratislava (ďalej len „rozhodcovský rozsudok“) je neplatný.

3. Súd prvej inštancie po vykonaní dokazovania konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že žalobca ako dlžník vystupujúci v postavení spotrebiteľa uzatvoril so žalovaným ako veriteľom, vystupujúcim v postavení dodávateľa dňa 24.03.2014 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 602200463 (ďalej len „zmluva o spotrebiteľskom úvere“, resp. „zmluva o úvere“), titulom ktorej mu žalovaný poskytol úver vo výške 1.600,-- EUR, s ročnou fixnou úrokovou sadzbou 39,15 %, pri RPMN 382,68 %, celkovou čiastkou, ktorú má žalobca zaplatiť 2.080,-EUR a žalobca sa zaviazal úver splatiť do 25.05.2014. Ďalej v konaní nebolo sporné, že žalobca a žalovaný uzatvorili v uvedený deň aj dohodu o plnení v splátkach, v ktorej sa žalobca zaviazal uhradiť poskytnutý úver v 2. mesačných splátkach vo výške po 1.040,-- EUR, počnúc dňom 25.04.2014, vždy do 25. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci. Ďalej konštatoval, že sporné nebolo ani to, že v rovnaký deň (24.03.2014) medzi sebou žalobca a žalovaný uzavreli aj dohodu o zrážkach zo mzdy a rozhodcovskú zmluvu. Súd prvej inštancie uviedol, že v konaní bolo sporné, či bola zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená platne a prípadná bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy o úvere. K uvedeným sporným skutočnostiam súd prvej inštancie uviedol, že v zmysle § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) bolo možné zo strany žalobcu žalovať neplatnosť uvedenej zmluvy (ako aj jej bezúročnosť a bezpoplatkovosť). Žalobu súd prvej inštancie preto považoval za prípustnú podľa § 11 ods. 4 zákona o spotrebiteľských úveroch a vyslovil záver, že nie je potrebné preukazovať naliehavý právny záujem na takomto určení s poukazom na ustanovenie § 137 písm. c) a d) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Súd prvej inštancie pre úplnosť uviedol, že uvedená zmluva síce v zmysle § 1 ods. 3 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch nie je spotrebiteľským úverom z dôvodu, že bol splatný v lehote 2 mesiace (splatnosť tak nepresahovala tri mesiace), avšak zákon o spotrebiteľských úveroch sa naň podľa ustanovenia § 24 ods. 1 vzťahuje pokiaľ ide o ustanovenia § 2, 3 a 4, § 9 ods. 1 a 2, § 6 až 8, § 11, 12, 14,16, 17, 19, 23 a 25.

4. Po právnom posúdení veci súd prvej inštancie v otázke namietanej neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere nepovažoval uzatvorenú zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 602200463 zo dňa 24.3.2014 ako celok za neplatnú v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že žalobca nespochybňoval, že mu žalovaný titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere poskytol úver vo výške 1.600,-- EUR a túto skutočnosť dokonca sám žalobca označil za nespornú. Už vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie vyslovil názor, že je možné dospieť k záveru, že zmluva je minimálne v tejto časti, ktorá je nesporná, uzatvorená platne. Tu súd prvej inštancie poukázal aj na znenie § 41 Občianskeho zákonníka a uviedol, že v danom prípade je možné jednotlivé podmienky úverovej zmluvy týkajúce sa podmienok vrátenia poskytnutej sumy oddeliť od časti týkajúcej sa poskytnutia úveru. Súd prvej inštancie ďalej poukázal aj na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie, vo veci C-453/10, na ktoré poukázal aj žalovaný.

5. Súd prvej inštancie v otázke neplatnosti zmluvy o úvere z dôvodu žalobcom namietanej úžery, pri úroku 130 % ročne poukázal na znenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka. V danom prípade, ak mal žalobca za poskytnutý úver uhradiť žalovanému sumu 480,-- EUR za 2 mesiace trvania úveru, potom podľa názoru súdu prvej inštancie pri sume úveru 1.600,-- EUR poskytnutého úveru ide o ročný úrok vo výške 180 % a nie vo výške 39,15% ročne, ako je to uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere ($2.880 : 1600 = 1,8 \times 100 = 180\%$). Súd prvej inštancie v tomto smere zdôraznil, že pri dojednaní odplaty za poskytnutie peňazí koná v súlade s dobrými mravmi iba ten veriteľ, ktorý požaduje za poskytnutie peňazí primeranú odplatu, a to bez ohľadu na nepriaznivost' situácie v akej sa nachádza dlžník. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška odplaty, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú, určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytnutí spotrebiteľských úverov v obdobných prípadoch. Výška úroku za poskytnutie finančných prostriedkov 180 % ročne je v rozpore s dobrými mravmi. Súd prvej inštancie zistil, že úroková

miera dohodnutá medzi stranami sporu v spornej zmluve mnohonásobne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru spotrebiteľských úverov, ktorá v Slovenskej republike v mesiaci marec 2014 činila 11,58 % ročne pri spotrebiteľských úveroch so splatnosťou do 1 roka a 14,03 % ročne pri spotrebiteľských úveroch so splatnosťou od 1 do 5 rokov (zdroj: www.nbs.sk- banková úroková štatistika). Súd prvej inštancie potom dospel k záveru, že dohoda o výške úrokov za poskytnutie úveru je neplatná pre rozpor s dobrými mravmi v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na uvedenú skutočnosť vyslovil záver, že je predmetnú zmluvu možné považovať za neplatnú v časti dohody o úroku za poskytnutý úver, na základe čoho je žalobca je povinný vrátiť žalovanému iba poskytnutú sumu úveru. Súd prvej inštancie preto zmluvu o spotrebiteľskom úvere nepovažoval ako celok za neplatnú a žalobu v tejto časti zamietol.

6. Súd prvej inštancie konštatoval, že nevykonala dôkaz navrhnutý žalobcom a nevyžiadal od žalovaného originál zmluvy o spotrebiteľskom úvere z dôvodu, že v konaní nebola spornou otázkou samotného uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere a ani nebolo sporné, že zmluva bola uzatvorená v listinnej podobe. Vykonanie uvedeného dôkazu súd prvej inštancie preto nepovažoval za potrebné.

7. Pokiaľ šlo o námietku premlčania vznesenú žalobcom súd prvej inštancie konštatoval, že podľa zmluvy o spotrebiteľskom úvere, titulom ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 1.600,- EUR mal žalobca vrátiť poskytnutý úver v dvoch splátkach splatných najneskôr dňa 25.04.2014 a dňa 25.05.2014. Žalovaný doručil žalobu na rozhodcovský súd dňa 05.01.2016 (t.j. po uplynutí 20 mesiacov a 10 dní, resp. 19 mesiacov a 11 dní od splatnosti dohodnutých splátok), teda včas pred uplynutím 3 ročnej premlčacej doby. Uplatnením práva na rozhodcovskom súde premlčacia doba prestala plynúť a neplynula počas celého trvania rozhodcovského konania, v ktorom bol rozhodcovský rozsudok vydaný dňa 10.10.2019 (okamih jeho doručenia žalobca a ani žalovaný neuviedli). Žalobca však podal žalobu o neplatnosť rozhodcovského rozsudku na súd prvej inštancie dňa 16.12.2019 (t.j. po uplynutí 2 mesiacov a 6 dní od samotného vydania rozhodcovského rozsudku). Z uvedených časových súvislostí mal súd prvej inštancie potom preukázané, že neuplynula 3 ročná premlčacia doba premlčania práva žalovaného na vrátenie poskytnutého úveru ani do okamihu podania žaloby na súd prvej inštancie. Vznesenú námietku premlčania preto súd prvej inštancie považoval za nedôvodnú.

8. Súd prvej inštancie sa ďalej zaoberal otázkou prípadnej bezúročnosti a bezpoplatkovosti predloženej zmluvy o spotrebiteľskom úvere v súvislosti so znením ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b) a písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch a po preskúmaní úverovej zmluvy zistil, že predmetná úverová zmluva neobsahuje údaje o finančnom agentovi, prostredníctvom ktorého bola zmluva uzatvorená v rozsahu údajov ako u veriteľa (§ 9 ods. 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy). Zmluva ďalej neobsahuje ani údaj o adrese veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť (§ 9 ods. 2 písm. c) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy). Ďalej zistil, že zároveň je rozpor medzi výškou RPMN uvedenou v zmluve o spotrebiteľskom úvere vo výške 382,68% a jej výškou uvedenou v Dohode o plnení v splátkach, kde je uvedená vo výške 741,82%, pričom uvedené zmluvy boli uzatvorené v ten istý deň, čo robí zmluvu, a tým aj dohodu v tomto údaji neurčitou, a tým podľa názoru súdu prvej inštancie v tejto časti aj neplatnou (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Ďalej v zmluve o úvere absentuje aj údaj o priemernej RPMN v zmysle § 9 ods. 2 písm. y) zákona o spotrebiteľských úveroch, t.j. priemerná hodnota RPMN za príslušný kalendárny štvrtrok. V zmluve o spotrebiteľskom úvere sú celkom zjavne nesprávne a v neprospech spotrebiteľa uvedené obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. i) a j) zákona o spotrebiteľských úveroch, a to úroková sadzba spotrebiteľského úveru, ktorá je uvedená vo výške 39,15 %, ako aj ročná percentuálna miera nákladov (ďalej len „RPMN“), ktorá je uvedená dvoma údajmi, a to vo výške 382,68% a vo výške 741,82%. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v tejto časti je zmluva neurčitá a nejasná už len tým, že sú v nej uvedené dve rôzne hodnoty RPMN, čo ju robí v danej časti neplatnou (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Konštatoval, že zmluva o spotrebiteľskom úvere tak na jednej strane vôbec neobsahuje vyššie uvedené obligatórne náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch a na druhej strane obsahuje zjavne nesprávne uvedené obligatórne náležitosti, na základe čoho ju súd prvej inštancie podľa § 11 ods. 1 písm. b) a d) zákona o spotrebiteľských úveroch považoval za bezúročnú a bez poplatkov. K uvedenému záveru súd prvej inštancie dospel po preskúmaní zmluvy o spotrebiteľskom úvere a dohody o plnení v splátkach k zmluve o spotrebiteľskom úvere. K zmluve o spotrebiteľskom úvere súd prvej inštancie k absentujúcim obligatórnym náležitostiam v zmysle § 9 ods. 2 písm. b), c) a y) zákona o spotrebiteľských úveroch uviedol, že zmluva je nepochybne uzavretá prostredníctvom finančného agenta, ktorý je označený menom, priezviskom, miestom podnikania Banská Bystrica a zápisom v registri NBS. Miesto podnikania

označené ako Banská Bystrica súd prvej inštancie nepovažoval za dostačujúce a v rozsahu, v akom to predpokladá § 9 ods. 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch. Údaj o adrese veriteľa, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť v obsahu zmluvy absentuje úplne, pričom nie je postačujúce uvedenie veriteľa v záhlaví zmluvy a rozhodovacia činnosť súdov v tejto právnej otázke je ustálená. Údaj o priemernej RPMN podľa § 9 ods. 2 písm. y) zákona o spotrebiteľských úveroch absentuje úplne.

9. K nesprávne uvedenej výške úroku súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že podľa zmluvy mal žalobca uhradiť žalovanému celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom 480,-- EUR za 2 mesiace trvania úveru, čo predstavuje sumu 240,--EUR za 1 mesiac a 2.880,-- EUR za 1 rok. Pri sume úveru 1.600,-EUR, ide o ročný úrok vo výške 180 % a nie vo výške 39,15 %, ročne ako je to uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere ($2.880 : 1600 = 1,8 \times 100 = 180\%$). Tu súd prvej inštancie mal za to, že žalobca správne argumentoval, že v danom prípade je výška úrokov v takejto výške možné považovať za úžeru. S poukazom na ustanovenie § 3 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie konštatoval, že zmluvu v tejto časti (dohody o odplate) je možné považovať aj za neplatnú. Súd prvej inštancie ďalej vo vzťahu k RPMN konštatoval, že ak RPMN predstavuje celkové náklady žalovaného spojené s poskytnutým úverom vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky úveru a ak celkovými nákladmi spojenými so spotrebiteľským úverom sú všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere (§ 2 písm. g), i) a j) zákona o spotrebiteľských úveroch, potom keď výpočet RPMN vychádza z nesprávnej výšky úroku (39,15%), nemôže byť hodnota RPMN správna. Obidva údaje, teda aj výška úroku a aj hodnota RPMN, majú pritom pre spotrebiteľa v čase uzatvárania zmluvného vzťahu zásadný význam, nakoľko sa jedná o ukazovatele, na základe ktorých posudzuje spotrebiteľ výhodnosť či nevýhodnosť toho - ktorého spotrebiteľského úveru, preto je dôležité, aby spotrebiteľské zmluvy obsahovali v tomto smere správne a korektné údaje. Na základe uvedených skutočností súd prvej inštancie podľa § 11 ods. 1 písm. b) a d) zákona o spotrebiteľských úveroch považoval predloženú zmluvu o spotrebiteľskom úvere za bezúročnú a bez poplatkov a žalobe v tejto časti vyhovel.

10. Konštatoval, že ďalšou spornou skutočnosťou bola otázka žaloby na zrušenie rozhodcovského rozsudku sp.zn. SRSAspA 00414/16 zo dňa 10.10.2019, ktorý vydal Stály rozhodcovský súd zriadený pri Asociácii pre arbitráž a že žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku bola podaná zo všetkých dôvodov podľa § 45 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní“) a bola podaná včas podľa § 46 ods. 1 zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní v lehote 3 mesiacov od vydania rozhodcovského rozsudku, teda aj do 3 mesiacov od doručenia rozhodcovského rozsudku žalobcovi, a preto súd prvej inštancie presný okamih jeho doručenia neskúmal.

11. Súd prvej inštancie sa predovšetkým zaoberal otázkou, či rozhodcovská doložka je prijateľnou zmluvnou podmienkou a či bola dojednaná platne v súlade s právnou úpravou a rozhodovacou praxou súdov Slovenskej republiky. V danom prípade súd prvej inštancie konštatoval, že v prípade rozhodcovskej zmluvy sa jedná o formulárovú zmluvu nachádzajúcu sa na vopred pripravenej samostatnej listine a podpísanú oboma zmluvnými stranami. Už vzhľadom na uvedené zistenia vyplývajúce z predložených listín považoval súd prvej inštancie za preukázané a nesporné, že predmetnú rozhodcovskú zmluvu aj zmluvu o spotrebiteľskom úvere (aj všetky zmluvy a dohody s nimi súvisiace) podpísal žalobca spolu ako viacero spolu súvisiacich a vopred pripravených dokumentov, označených jedným číslom a podpísaných v jeden deň, pričom uvedenie rozhodcovskej zmluvy na samostatný papier samé o sebe súdu prvej inštancie nijako nepreukazovalo individuálne dojednanie rozhodcovskej zmluvy. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že napriek skutočnosti, že rozhodcovská doložka je uvedená ako samostatná rozhodcovská zmluva, ide len o zmluvné dojednanie tvoriace súčasť úverovej zmluvy, ktorá má formulárový charakter a ktorej obsah spotrebiteľ nemohol nijako ovplyvniť, preto ju v zmysle § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka nemožno považovať za individuálne dojednanú a poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 6 MCdo 9/2012 zo dňa 16. januára 2013. Súd prvej inštancie považoval za nesporné, že aj zmluva o spotrebiteľskom úvere a aj rozhodcovská zmluva boli uzatvorené v jeden deň a teda v jeden deň aj nadobudli účinnosť. Zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že žalobca v rovnaký deň svojím podpisom na zmluve (v spodnej časti) potvrdil prevzatie finančných prostriedkov. Rozhodcovská zmluva bola teda spotrebiteľovi predložená spolu so zmluvou o spotrebiteľskom úvere v čase tzv. „zníženej bdelosti spotrebiteľa“, keď jeho prvotným zámerom bolo požičať si finančné prostriedky, nie dohodnúť

spôsob riešenia prípadných sporov. Dôkazné bremeno na preukázanie toho, že rozhodcovská zmluva (doložka) bola medzi účastníkmi dojednaná individuálne spočíva na strane dodávateľa - žalovaného, pričom tento súdu nepredložil žiadne dôkazy na preukázanie opaku. Súd prvej inštancie preto posúdil, že zmluva nebola dojednaná individuálne.

12. Ďalej súd prvej inštancie k argumentácii žalovaného uviedol, že predmetná rozhodcovská doložka je síce tzv. nevýhradnou rozhodcovskou doložkou, teda dáva na výber medzi všeobecným a rozhodcovským súdom, avšak možnosť voľby je vždy na žalobcovi, ktorým je takmer pravidelne dodávateľ a predmetná rozhodcovská doložka znemožňuje spotrebiteľovi dosiahnuť rozhodovanie sporu všeobecným súdom, ak dodávateľ podá žalobu na rozhodcovskom súde. Možnosť voľby spotrebiteľa je len iluzórna a to aj z toho dôvodu, že spotrebiteľ ani nemal možnosť zapracovať do rozhodcovskej zmluvy ním navrhnutého rozhodcu alebo rozhodcovský súd. Výber rozhodcovského súdu mal reálne iba dodávateľ. Konštatoval, že aj z tohto hľadiska možno uzavrieť, že takto dojednaná rozhodcovská doložka spôsobuje hrubú jednostrannú výhodu pre dodávateľa, pretože výber rozhodcov dodávateľom vo vopred pripravenej formulárovej zmluve nedáva spotrebiteľovi možnosť jednať o obsahu zmluvy (vrátane rozhodcovskej doložky), iba ju ako celok prijať alebo odmietnuť. Preto súd prvej inštancie nemohol prisvedčiť ani obrane žalovaného, že by pri výbere riešenia sporov a rozhodcu boli zmluvné strany rovnoprávne. Podľa názoru súdu prvej inštancie v danom prípade nijako nemožno uvažovať o tom, že by rozhodcovská doložka bola individuálne dojednanou zmluvnou podmienkou a na uvedenom závere nič nemení ani poučenie spotrebiteľa o rozhodcovskom konaní tvoriace jeden článok zmluvy a ani možnosť spotrebiteľa odstúpiť od zmluvy nachádzajúca sa v ďalšom článku zmluvy. Dôsledkom takto uzavretej rozhodcovskej doložky je, že spotrebiteľ v skutočnosti ešte pred vznikom akéhokoľvek sporu stráca právo brániť sa voči nárokom veriteľa na riadnom súde v mieste svojho bydliska. Po tomto výbere už spotrebiteľ nemal faktickú možnosť podať návrh na začatie konania, resp. brániť sa pred všeobecným súdom, čím došlo k porušeniu Ústavou Slovenskej republiky garantovaného práva každého na spravodlivý proces pred nezávislým a nestranným súdom. Logickým dôsledkom vyššie uvedených dôvodov bola predmetná rozhodcovská doložka súdom posúdená ako neprijateľná zmluvná podmienka v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy, pretože spôsobila značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Súd prvej inštancie považoval za potrebné v tejto súvislosti zdôrazniť, že nie každá zmluvná podmienka, ktorá vyvolá nepomer v spotrebiteľskej zmluve v neprospech spotrebiteľa, je neprijateľná. Pokiaľ však je zmluvná podmienka až v hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v právnom vzťahu zo štandardnej spotrebiteľskej zmluvy, ktorý je právnou teóriou aj praxou navyše označený za fakticky nerovný a nevyvážený, nemali by byť žiadne pochybnosti o tom, že takáto zmluvná podmienka sa prieči dobým mravom. Súd prvej inštancie dospel k záveru a konštatoval, že znenie rozhodcovskej zmluvy vrátane spôsobu jej uzavretia síce neodporuje doslovnému zneniu zákonného ustanovenia, avšak svojimi dôsledkami sleduje ten cieľ, aby zákonné ustanovenie dodržané nebolo, teda zákon obchádza (in fraudem legis).

13. V tejto súvislosti súd prvej inštancie považoval za vhodné zdôrazniť aj skutočnosť, že zriadenie rozhodcovského súdu je upravené zákonom, avšak neznamená to, že rozhodcovský súd je zriadený zákonom. Rozhodcovské súdy nepredstavujú zložku verejnej moci, ale ide o súkromnoprávne orgány. Ich právomoc nie je daná zvrchovanou mocou štátu, ale je odvodená od výslovnej a slobodnej vôle zmluvných strán takýmto spôsobom (alternatívnym k sporovému súdnemu konaniu) prejednať prípadný spor medzi nimi, pričom na základe takejto ich vôle uzavrú rozhodcovskú zmluvu, resp. rozhodcovskú doložku, v ktorej svoj súhlas vyjadria obe strany dohody. Vôľa strán je tak rozhodujúca. Vôľa strán pritom nesmeruje iba k dohode o spôsobe riešenia sporu v rozhodcovskom konaní, ale smeruje aj k výberu konkrétneho rozhodcovského súdu alebo rozhodcu. Len ak je daná vôľa strán, môže byť daná právomoc súkromnoprávneho orgánu prejednať spor medzi nimi, v opačnom prípade by mohol akýkoľvek subjekt vydať rozhodnutie a prezentovať ho ako exekučný titul. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti súd prvej inštancie dospel k záveru, že predmetnú rozhodcovskú zmluvu posúdil ako celok za neprijateľnú podmienku spotrebiteľskej zmluvy v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy, pretože spôsobila značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (povinného) poukazujúc aj na judikatúru Súdného dvora Európskej únie (C-240/98 až C-244/98, C-40/08, C-473/00, C-243/08, C-168/05). Rozhodcovskú zmluvu preto súd prvej inštancie vyhodnotil ako nekalú, postihnutú sankciou absolútnej neplatnosti v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka v platnom znení.

14. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že rozhodcovský súd rozhodoval na základnej neplatnej rozhodcovskej zmluve, ktorá nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu konať a že rozhodcovský súd konal aj v rozpore s ustanoveniami právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, čo malo vplyv na výsledok konania, pričom ak by bol konal v súlade s týmito predpismi, dospel by k záveru o výške úroku v rozpore s dobrými mravmi a bezúročnosti a bez poplatkovosti zmluvy, čo sa v danom prípade nestalo. Z uvedeného potom vyplýva, že žalobca bol rozhodcovským rozsudkom zaviazaný na plnenie, ktoré je nedovolené a v rozpore s právnymi predpismi. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž, so sídlom Vansovej 2, 811 03 Bratislava, zriadeného záujmovým združením právnických osôb Asociácia pre arbitráž, so sídlom Rusovská cesta 15, 851 01 Bratislava, rozhodcu Mgr. Petra Senovského, spisová značka SRSAspA 00414/16 zo dňa 10.10.2019 zrušil z dôvodov podľa § 45 ods.1 písm. e), i), j), l) zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a žalobe v tejto časti vyhovel.

15. Nakoniec súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní bolo napokon sporné, či bola dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov č. 602200463 zo dňa 24.3.2014 uzatvorená platne. Súd prvej inštancie nespochybňoval skutočnosť, že uspokojenie pohľadávky možno zabezpečiť písomnou dohodou medzi veriteľom a dlžníkom o zrážkach zo mzdy v zmysle § 551 Občianskeho zákonníka. Platí však, že zrážky zo mzdy nesmú byť väčšie, ako by boli zrážky pri výkone rozhodnutia. Po preskúmaní predloženej dohody o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov súd prvej inštancie zistil, že ide o formulárovú zmluvu s predtlačenými zmluvnými podmienkami, do ktorej boli individuálne - rukou dopísané iba osobné údaje žalobcu, číslo zmluvy o úvere, suma úveru a čiastky, ktorá sa má zaplatiť a údaje zamestnávateľa žalobcu a suma mesačnej zrážky zo mzdy. Ďalej zistil, že v zmysle bodu I. písm. b) dohody sa ňou zabezpečovala pohľadávka veriteľa z uzatvorenej zmluvy o úvere č. 602200463 alebo v súvislosti s ňou, pričom zabezpečovaná pohľadávka znamená ktorékoľvek pohľadávky a to: a) pohľadávky na zaplatenie úveru spolu s jeho príslušenstvom, b) pohľadávky na náhradu škody súvisiace so zmluvou o úvere, c) pohľadávky, ktoré vzniknú v dôsledku alebo v súvislosti s odstúpením alebo vypovedaním zmluvy o úvere, d) pohľadávky na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniknú, resp. vznikli v súvislosti so zmluvou o úvere, e) pohľadávky, ktoré vzniknú na základe posúdenia právneho úkonu, v dôsledku ktorého došlo k vzniku, zmene alebo zániku ktorejkoľvek z vyššie uvedených pohľadávok, ako odporovateľného právneho úkonu. Napokon súd prvej inštancie zistil, že v zmysle bodu 2. dohody, žalobca súhlasil s tým, aby sa uspokojenie pohľadávky veriteľa zabezpečilo vykonaním pravidelných mesačných zrážok zo mzdy, názov zamestnávateľa LEOPARDEE SLOVENSKO s.r.o., Hroncova 5, Košice tak, aby mu zamestnávateľ zrazil z jeho mzdy mesačne čiastku 1.040,-- EUR na účet veriteľa. Už na základe týchto zistení podľa názoru súdu prvej inštancie nebolo možné takto predformulovanú zmluvu považovať za individuálne dojednanú. Konštatoval, že predložená dohoda neobsahuje riadne označenie pohľadávky o uspokojenie ktorej ide. Z jej obsahových náležitostí naopak vyplýva, že zrážky zo mzdy sa majú vykonávať nie len do úplného vrátenia poskytnutého úveru s úrokmi, ale aj vo vzťahu k možným ďalším pohľadávkam, ktoré v čase jej podpisu ešte ani nevznikli, a to sankcií náhrady škody v dôsledku odstúpenia od zmluvy, bezdôvodného obohatenia, odporovateľnosti právneho úkonu a podobne. Tu však súd prvej inštancie zdôraznil, že zabezpečovaná pohľadávka musí byť presne a úplne konkretizovaná už v čase uzatvárania dohody o zrážkach zo mzdy. Dlžník nemôže platne prejavíť vôľu uspokojiť pohľadávku veriteľa prostredníctvom zabezpečovacieho prostriedku za okolností, že mu veriteľ až v budúcnosti (po podpise dohody) určí, aká pohľadávka a v akej výške mu bude zrážaná zo mzdy. Dlžník sa nemôže takýmto spôsobom vopred vzdať svojich práv (§ 54 ods.1, 2 Občianskeho zákonníka). Tvrdenia žalovaného, že dohoda je obsiahnutá na samostatnom dokumente a žalobca mal možnosť s ňou nesúhlasiť, že spĺňa všetky všeobecné ustanovenia o právnych úkonoch podľa § 34 a nasl. Občianskeho zákonníka, že žalobca súhlasil s tým, aby sa mu zo mzdy vykonávali zrážky ktorých výška neodporuje ustanoveniu § 551 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie s poukazom na uvedené zistenia považoval za nepreukázané. V tomto smere súd prvej inštancie poukázal na to, že je neplatný právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom (§ 39 Občianskeho zákonníka). Právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Okrem uvedeného vzhľadom na predchádzajúce zistenia o bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úvere a o výške ročného úroku, ktorá je v rozpore s dobrými mravmi súd prvej inštancie vyslovil názor, že inštítút dohody o zrážkach zo mzdy v tomto prípade umožňuje obísť ex offio súdnu kontrolu zmluvných podmienok. Napokon k výške zrážok súd prvej inštancie poukázal aj na to, že tvrdenia žalovaného považoval za účelové a nepreukázané, keď súdu nepredložil k tomuto svojmu tvrdeniu nijaký dôkaz o tom, že by pred uzavretím zmluvy zisťoval výšku príjmu žalobcu vo vzťahu k dohodnutej výške zrážok zo mzdy.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd prvej inštancie dospel k záveru, že dohoda o zrážkach zo mzdy a z iných príjmov č. 602200463 zo dňa 24.03.2014, je neplatný právny úkon, a preto žalobu aj v tejto časti považoval za dôvodnú.

16. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 CSP. Uviedol, že v konaní bol úspešnejší žalobca, pretože súd vyhovel trom z jeho štyroch navrhnutých samostatných žalobných petítov (4x 25%) a úspech žalobcu bol v rozsahu 75%. Úspech žalovaného bol potom v rozsahu 25%, pretože súd zamietol jeden zo štyroch žalobných petítov. Čistý úspech žalobcu potom predstavoval 50 % (75 % - 25 %).

17. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolaní uviedol, že si individuálne dohodol podmienky zmluvy o úvere s tým, že s odbornou starostlivosťou, ktorú vykonal na základe vyplnenia formuláru o overení klienta boli dojednané podmienky poskytnutia úveru a k tomu dohodnutá výška úveru na základe posúdennej bonity klienta. Uviedol, že spotrebiteľa sa v zmluve o úvere zaviazal zaplatiť celkovú čiastku 2.080,-- Eur do 25.05.2014 na účet veriteľa špecifikovaný vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo v hotovosti mandatárovi. Zmluvné strany sa dohodli, že doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nastane dňa 25.05.2014, pričom zmluvou o úvere sa žalobca zaviazal k úhrade jednej splátky vo výške 2.080,-- Eur. Poukázal na to, že žalobca v deň uzavretia zmluvy o úvere požiadal o možnosť využitia splátkového kalendára - Dohody o plnení v splátkach a že dňa 24.03.2014 bol s predmetnou dohodou oboznámený, na znak čoho ju podpísal, a preto mal vedomosť aj o existencii náležitostí, ktoré v nej boli uvedené. Spotrebiteľ sa zaviazal uhradiť celkovú čiastku v dvoch pravidelných mesačných splátkach vo výške 1.400,-- Eur vždy k 25. kalendárnemu dňu v mesiaci, počnúc dňom 25.04.2014. Podľa dohody o plnení v splátkach žalobca vzal na vedomie, že výška RPMN sa vypočíta v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch podľa vzorca uvedeného vo Všeobecných obchodných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru a je vo výške 741,82 %. Dohoda o splátkach oprávňuje spotrebiteľa plniť v splátkach a nie jednorazovo, ako je ustanovené v zmluve o úvere, na základe ktorých vzrastá aj RPMN. To znamená, že RPMN vo výške 382,68 % stanovená v zmluve o úvere je hodnota vypočítaná pre prípad splatenia úveru v jednej splátke. Naproti tomu RPMN vo výške 741,82 % dohodnutá v dohode o splátkach predstavuje RPMN vypočítanú v prípade spotrebiteľa, ktorý požiadal o plnenie v splátkach tak, ako je tomu aj v predmetnom prípade. Vzorec výpočtu RPMN je navyše jasne a zreteľne uvedený vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru.

18. Žalovaný v odvolaní považoval za potrebné poukázať aj na skutočnosť, že v čase uzavretia zmluvy o úvere neexistoval a nebol účinný žiadny všeobecne záväzný právny predpis, podľa ktorého by bola stanovená maximálna prípustná výška úrokov za poskytnutie peňažných prostriedkov, a preto možno vychádzať iba z ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Vyslovil názor, že dovoľávaním sa údajov výlučne bánk je konaním v priamom rozpore s ustanovením § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere, podľa ktorého je ako merítko považovaná odplata obvykle požadovaná na finančnom trhu, t.j. nielen bankami, ale aj inými účastníkmi finančného trhu. Súd prvej inštancie mal správne prihliadať na úrokovú sadzbu stanovenú spoločne pre banky a nebankové, leasingové a iné spoločnosti, pod ktoré spadá aj žalovaný. Uviedol, že prevýšenie takejto odplaty je možné a zákon zakazuje len také prevýšenie, ktoré má charakter prevýšenia podstatného. V tejto súvislosti považoval za potrebné poukázať na záver rozhodovacej praxe, podľa ktorého u nebankových subjektov nemožno obvyklú výšku úroku odvodzovať od výšky úroku požadovaného bankami, pričom poukázal na rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe sp.zn. 12Cmo 95/2005. K poplatku za poskytnutie úveru žalovaný uviedol, že tento podľa jeho názoru nie je neprímerane vysoký vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný je nebankovým subjektom, ktorého riziko podnikania, ako aj podnikateľské náklady sú oproti bankám vyššie. K výške príslušného poplatku žalovaný uviedol, že tento v čase uzavretia zmluvy o úvere dlžníkovi vyhovoval, keďže proti jeho výške nenamietal. Zmluvu o úvere uzatvoril a peňažné prostriedky od veriteľa prevzal. Bolo na dobrovoľnom rozhodnutí dlžníka, či na dané podmienky zmluvy o úvere pristúpi alebo nie. V prípade, ak po podpise zmluvy o úvere žalobca nadobudol pocit, že podpísal nevýhodnú zmluvu, alebo že odplata, úrok, či RPMN je vysoká žalovaný uviedol, že žalobca mal právo od zmluvy bez uvedenia dôvodu do 14 kalendárnych dní odo dňa uzavretia zmluvy o úvere odstúpiť, čo však žalobca nevyužil. Nakoniec uviedol, že výška príslušného poplatku je v zmluve o úvere dostatočne

jasne uvedená, výrazne napísaná, je uvedená hneď pri sume poskytnutého úveru, teda dlžník musel vedieť posúdiť hodnotu protiplnenia a mal okamžite pri podpisovaní zmluvy o úvere vedieť aká je cena úveru. Z uvedených dôvodov mal za to, že výška odplaty za poskytnutý úver bola príslušným rozhodcovským súdom zohľadnená a priznaná v súlade s platnými právnymi predpismi. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a žiadal úhradu trov konania, ktoré mu vznikli, vrátane trov odvolacieho konania.

19. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Vo vyjadrení vyslovil názor, že súd prvej inštancie je oprávnený aj bez návrhu skúmať, či rozhodcovská zmluva bola medzi zmluvnými stranami uzavretá platne. Uviedol, že súd prvej inštancie v predmetnej veci rozhodol správne, dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Opakovane uviedol, že zmluva o spotrebiteľskom úvere, ako aj všetky jej dojednania je neplatná od počiatku. Mal za to, že rozhodcovská doložka uvedená v rozhodcovskej zmluve predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka a vzhľadom na neplatnosť rozhodcovskej doložky nemal rozhodcovský súd právomoc rozhodovať danú vec. Poprel tvrdenia žalovaného uvedené v odvolaní a uviedol, že zmluvu o spotrebiteľskom úvere, dohodu o plnení v splátkach, dohodu o zrážkach zo mzdy, ako aj rozhodcovskú zmluvu, ktoré tvorili celok a boli predtlačené, formulárové nemohol ovplyvniť. Dohodnutú odplatu za poskytnutý úver vo výške 480,-- Eur za obdobie dvoch mesiacov považoval za úžeru. Uviedol, že ide o úrok vo výške 130 % ročne a z uvedeného dôvodu je zmluva o úvere absolútne neplatná od počiatku. Poukázal na to, že v zmluve o úvere je stanovená RPMN vo výške 382,68 %. Dal do pozornosti, že v zmluve je RPMN uvedená vo výške 39,15 %, v štandardných Európskych informáciách je uvedené ustanovenie o RPMN v znení: Informácia o RPMN a priemerná RPMN na príslušný spotrebiteľský úver 382,67 %, príklad výpočtu RPMN pri 12-tich mesiacoch a výške úveru 500,-- Eur. V dohode o plnení v splátkach je výška RPMN uvedená vo výške 741,82 %. Nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že mal možnosť ovplyvniť výšku príslušného poplatku. Konštatoval, že v zmluve o úvere absentuje povinná náležitosť podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, a to adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Žalobca považoval zmluvu o úvere za neplatnú, pretože dodávateľ nedodržiaval kogentné ustanovenia zákona, konal v rozpore so zákonom, obchádzal ho a jeho konanie sa prieči dobrým mravom. Nakoniec uviedol, že rozhodcovský rozsudok je v rozpore s verejným poriadkom Slovenskej republiky. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

20. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Vo vyjadrení uviedol, že sa dostatočne vyjadril ku všetkým relevantným skutočnostiam prostredníctvom svojich predošlých podaní, vyjadrení a v odvolaní, na ktorých trvá v celom rozsahu.

21. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa § 34 CSP, prejednal odvolanie žalovaného v rozsahu danom ustanovením § 379 CSP, rešpektujúc svoju viazanosť odvolacími dôvodmi podľa § 380 CSP, nenariadil pojednávanie, pretože nepovažoval za potrebné doplniť alebo zopakovať dokazovanie (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného proti prvej, druhej, tretej a piatej výrokovej vete rozsudku súdu prvej inštancie nie je dôvodné, a preto podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v tejto napadnutej časti ako vecne správny potvrdil. Ďalej dospel k záveru, že odvolanie žalovaného proti štvrtej výrokovej vete je potrebné odmietnuť podľa § 386 písm. b) CSP, nakoľko bolo podané neoprávnenou osobou.

22. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobou sa žalobca domáhal určenia neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy č. 602200463 zo dňa 24.03.2014 uzatvorenej medzi žalovaným a žalobcom, určenia, že úver zo spotrebiteľskej zmluvy č. 602200463 zo dňa 24.03.2014 uzavretej medzi žalovaným a žalobcom je bezúročný a bez poplatkov, určenia, že Dohoda o zrážkach zo mzdy a iných príjmov podľa zmluvy č. 602200463 zo dňa 24.03.2014 uzatvorená medzi žalovaným a žalobcom je neplatná zmluvná podmienka a určenia, že rozhodcovský rozsudok sp.zn. SRSAspA 00414/16 zo dňa 10.10.2019, vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri Asociácii pre arbitráž, IČO: 45 744 971, so sídlom Vansovej 2, Bratislava je neplatný. Z rozhodcovského rozsudku vyplýva, že rozhodcovský súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.560,-- Eur, úrok z omeškania v sume 86,79 Eur a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.560,-- Eur od 01.07.2015, zaplatiť žalobcovi zmluvnú pokutu 33,-- Eur a poplatok za upomienku vo výške 10,-- Eur. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplýva, že na jej základe žalovaný poskytol žalovanému bezúčelový spotrebiteľský úver vo výške

1.600,-- Eur a žalobca sa zaviazal poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vo výške 480,-- Eur, t.j. zaplatiť celkovú čiastku 2.080,-- Eur. Náklady spotrebiteľa spojené spotrebiteľským úverom sú tvorené súčtom úroku vo výške 39,15 % ročne z poskytnutého úveru, čo predstavuje 104,40 Eur a z administratívneho poplatku vo výške 375,60 Eur. Spotrebiteľ sa v zmluve o spotrebiteľskom úvere zaviazal zaplatiť celkovú čiastku 2.080,-- Eur do 25.05.2014 na účet veriteľa špecifikovaný vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru a zmluvné strany sa dohodli, že termín konečnej splatnosti úveru nastane dňa 25.05.2014. Ďalej zo zmluvy vyplýva, že žalobca vzal na vedomie, že výška RPMN je vo výške 382,68 % a priemerná RPMN je 23,60 %. V záhlaví zmluvy o spotrebiteľskom úvere je označený veriteľ (žalovaný) svojim obchodným menom, sídlom a IČO-m a tiež mandatár, prostredníctvom ktorého bola zmluva uzatvorená, a to menom, priezviskom, mestom a zápisom v registri NBS. Odvolací súd ďalej zistil, že súčasne so zmluvou o spotrebiteľskom úvere žalobca a žalovaný uzavreli Dohodu o plnení v splátkach zo dňa 24.03.2014, z ktorej vyplýva, že zmluvné strany sa dohodli na zmene zmluvy o spotrebiteľskom úvere tak, že žalobca sa zaviazal žalovanému uhradiť celkovú čiastku 2.080,-- Eur v dvoch pravidelných mesačných splátkach vo výške 1.040,-- Eur vždy k 25. kalendárnemu dňu v mesiaci počnúc dňom 25.04.2014 a žalobca vzal na vedomie, že výška RPMN je 741,82 % a výška priemernej RPMN je 23,60 %. Odvolací súd ďalej zo spisu zistil, že žalobca a žalovaný dňa 24.03.2014 uzavreli samostatnú Dohodu o zrážkach zo mzdy a iných príjmov a dňa 24.03.2014 samostatnú rozhodcovskú zmluvu.

23. Podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

24. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

25. Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení platnom v čase uzavretia zmluvy o úvere spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané

26. Podľa § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka v znení platnom v čase uzavretia zmluvy o úvere, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

27. Podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka v znení platnom v čase uzavretia zmluvy o úvere neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

28. Podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení platnom v čase uzavretia zmluvy o úvere, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

29. Podľa § 1 ods. 3 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia zmluvy o úvere spotrebiteľským úverom nie je úver, ktorý sa musí splatiť v lehote nepresahujúcej tri mesiace.

30. Podľa § 24 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia zmluvy o úvere na iných veriteľov a na zmluvy o úvere alebo pôžičke, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom a ktoré sú poskytované inými veriteľmi spotrebiteľom, sa vzťahujú ustanovenia § 2, 3 a 4, § 6 až 8, § 9 ods. 1, 2, 9 a 10, § 11, 12, 14, 16, 17, 19, 23 a 25 a tohto paragrafu.

31. Podľa § 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia zmluvy o úvere na účely tohto zákona sa rozumie

g) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov

patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok,

h) celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom,

i) ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19,

j) úrokovou sadzbou spotrebiteľského úveru úroková sadzba vyjadrená ako fixné alebo variabilné percento, ktoré sa na ročnom základe uplatňuje z výšky čerpaného spotrebiteľského úveru.

32. Podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia zmluvy o úvere zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

a) druh spotrebiteľského úveru,

b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,

c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,

e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,

f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,

g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,

i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,

l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,

n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,

o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,

p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,

q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,

r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,

s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia,

- t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16,
- u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu,
- x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23,
- y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

33. Podľa § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia zmluvy o úvere poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

- a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1,
- b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),
- c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo
- d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

34. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie správne posúdil zmluvu o úvere uzavretú medzi žalovaným a žalobcom ako spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a že predmetná zmluva o úvere nie je podľa § 1 ods. 3 písm. l) zákona o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľským úverom z dôvodu, že žalovaným poskytnutý úver bol splatný v lehote dvoch mesiacov. Následne súd prvej inštancie správne uviedol, že podľa § 24 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch sa zákon o spotrebiteľských úveroch vzťahuje na predmetný právny vzťah, pokiaľ ide o ustanovenia § 2, 3 a 4, § 6 až 8, § 9 ods. 1, 2, 9 a 10, § 11, 12, 14, 16, 17, 19, 23 a 25 a v súlade s uvedenými ustanoveniami skúmal, či zmluva o úvere uzavretá medzi žalobcom a žalovaným obsahovala náležitosti vyžadované týmto zákonom a či je možné považovať zmluvu o úvere za bezúročnú a bez poplatkov.

35. Odvolací súd uvádza, že rozhodnutie súdu prvej inštancie možno napadnúť len z dôvodov taxatívne uvedených v ustanovení § 365 ods. 1 CSP. Uvedenie dôvodov z akých sa rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za nesprávne, t.j. uvedenie odvolacích dôvodov, je aj zákonnou obsahovou náležitosťou odvolania podľa § 363 CSP. V súlade so zásadou koncentrácie odvolacieho konania odvolací súd je podľa § 380 ods. 1 CSP odvolacími dôvodmi viazaný, čo znamená, že rozhodnutie súdu prvej inštancie podlieha prieskumu odvolacím súdom len z dôvodov, ktoré odvolateľ uvedie v podanom odvolaní, prípadne podľa § 365 ods. 3 CSP doplní do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolací súd preto pri rozhodovaní o podanom odvolaní môže prihliadať len na také dôvody nesprávnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré boli odvolateľom uplatnené v lehote na podanie odvolania a zároveň vyšli v odvolacom konaní najavo. Prítomnosť, resp. naplnenie iných odvolacích dôvodov, odvolací súd pri prieskume rozhodnutia a postupu súdu prvej inštancie nezisťuje a ani ich neposudzuje s výnimkou väd, ktoré sa týkajú procesných podmienok, na ktoré podľa § 380 ods. 2 CSP prihliadne odvolací súd aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené. Zákonná povinnosť uviesť odvolacie dôvody však neznamená, že odvolateľ len s odkazom na jednotlivé ustanovenia § 365 CSP konštatuje, pre ktoré dôvody rozhodnutie napáda. Odvolateľ musí aj obsahovo vymedziť prečo má za to, že je ten ktorý odvolací dôvod naplnený, a teda musí uviesť konkrétne tvrdenia a konkrétne dôkazy, pre ktoré má za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nesprávne.

36. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom prvou výrokovou vetou zrušil rozhodcovský rozsudok z dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. e), i), j) a l) zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pričom túto časť napadnutého rozsudku odôvodnil

tým, že rozhodcovský súd rozhodoval na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy, ktorá nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu konať a že rozhodcovský súd konal v rozpore s ustanoveniami právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, čo malo vplyv na výsledok konania, pričom ak by bol konal v súlade s týmito predpismi, dospel by k záveru o výške úroku v rozpore s dobrými mravmi a bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy. Žalovaný však v odvolaní neuviedol žiadne dôvody, resp. žiadnym relevantným spôsobom nespochybnil túto časť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, pre ktoré by v tejto časti považoval napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za nesprávny.

37. Súd prvej inštancie ďalej napadnutým rozsudkom treťou výrokovou vetou určil, že dohoda o zrážkach zo mzdy a iných príjmov obsiahnutá v zmluve o úvere uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným dňa 24.03.2014 je neplatná. Túto časť napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie odôvodnil tým, že ide o formulárovú zmluvu s predtlačenými zmluvnými podmienkami, ktorú nie je možné považovať za individuálne dojednanú, z predloženej dohody vyplýva, že neobsahuje riadne označenie pohľadávky, o uspokojenie ktorej ide a že z jej obsahových náležitostí vyplýva, že zrážky zo mzdy sa majú vykonávať nielen do úplného vrátenia poskytnutého úveru s úrokmi, ale aj vo vzťahu k možným ďalším pohľadávkam, ktoré v čase jej podpisu ešte ani nevznikli. Žalovaný v podanom odvolaní proti napadnutému rozhodnutiu žiadnym spôsobom nespochybnil ani túto časť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, resp. neuviedol žiadne odvolacie dôvody, pre ktoré by spochybnili správnosť napadnutého rozsudku aj v tejto časti.

38. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal, že RPMN bola vypočítaná v súlade so zákonom o spotrebiteľských úveroch odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že v zmluve o úvere je hodnota RPMN uvedená vo výške 382,68 % a v dohode o plnení v splátkach uzavretej v ten istý deň, ako zmluva o úvere je hodnota RPMN uvedená vo výške 741,82 %. Podľa názoru odvolacieho súdu takýmto postupom žalovaný znemožnil žalobcovi, ako spotrebiteľovi získať objektívne informácie o podmienkach zmluvného vzťahu, do ktorého vstupoval. Takýto postup žalovaného vo vzťahu k žalobcovi ako spotrebiteľovi pôsobí zmätočne, pričom žalovanému nič nebránilo premietnuť obsah dohody o plnení v splátkach priamo do zmluvy o úvere. Preto súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že v tejto časti je zmluva o úvere neurčitá a nejasná, čo ju robí v tejto časti neplatnou.

39. Odvolací súd sa stotožnil s názorom žalovaného vyjadreným v odvolaní, že pri posudzovaní, či úrok dojednaný v zmluve o úvere nie je v rozpore so zákonom alebo dobrými mravmi je potrebné posudzovať podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere, podľa ktorého odplata nesmie podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch, pričom je potrebné prihliadať najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Aj keď podľa tohto ustanovenia maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Podľa názoru odvolacieho súdu aj napriek tomu, že v prípade nebankových subjektov možno pripustiť isté navýšenie úrokovej miery úveru oproti bankám, a to najmä z dôvodu, že úvery poskytujú aj menej bonitným klientom a musia počítať s vyššou mierou nesplácaných úverov, dohodnutý úrok vo výške 39,15 % ročne zo sumy poskytnutého úveru vo výške 1.600,-- Eur je možné považovať za neprímeraný, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko viac ako dvojnásobne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru spotrebiteľských úverov, ktorá ako súd prvej inštancie správne zistil podľa bankovej úrokovej štatistiky v mesiaci marec 2014 pri spotrebiteľských úveroch do 1 roka predstavovala 11,58 %. Preto súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že v tejto časti je zmluva o úvere neplatnou. Odvolací súd zároveň dospel k záveru, že dohodnutý administratívny poplatok v zmluve o úvere vo výške 375,60 Eur oprávňuje dodávateľa na neprímerane vysoké plnenie, ktoré je skryté nielen v odplate spočívajúcej v platení dohodnutých úrokov, ale aj ako vedľajšie zmluvné dojednanie, a preto toto dojednanie podstatne prevýšilo najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Z uvedeného dôvodu odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie dospel k správne záveru, že dojednaná odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov pozostávajúca z dohodnutého úroku a administratívneho poplatku je v rozpore s dobrými mravmi, a preto je podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka v tejto časti neplatnou a že potom aj hodnota RPMN uvedená v zmluve o úvere vychádza z nesprávnej výšky úroku a odplaty, čo má za následok, že aj jej

výška je nesprávna, čo má za následok, že zmluva o úvere je podľa § 11 ods. 1 písm. b) a d) zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročná a bez poplatkov.

40. Odvolací súd sa nestotožnil s obranou žalovaného, že žalobca sa dobrovoľne zaviazal na zaplatenie odplaty za poskytnutie úveru a bol oboznámený s obsahom svojich práv a povinností, nakoľko podstatnou skutočnosťou pre posúdenie dohodnutej výšky odplaty je záver, že prekračuje limity dobrých mravov a v tejto súvislosti nie je podstatné, že žalobca zmluvu o úvere podpísal dobrovoľne. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na zaužívanú judikatúru (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1M Cdo/1/2009 zo dňa 31.07.2009) z ktorej vyplýva, že samotné dobrovoľné uzavretie zmluvného vzťahu neznamena, že táto skutočnosť vylučuje aplikáciu posudzovania právneho úkonu v súlade s dobrými mravmi. Vzhľadom na charakter spotrebiteľského vzťahu medzi stranami konania, kedy spotrebiteľ - žalobca má podstatne zníženú možnosť vyjednávania a je v informačnej nevýhode s nemožnosťou ovplyvniť obsah zmluvy, nie je možné priznať tvrdeniam žalovaného o jej dobrovoľnom uzavretí právnu relevanciu a ani záver, ktorý by vylučoval aplikáciu inštitútu dobrých mravov pri posudzovaní vzájomných plnení medzi stranami konania.

41. Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

42. Podľa citovaného ustanovenia CSP oprávnenou stranou na podanie odvolania je strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. V danom prípade súd prvej inštancie štvrtou výrokovou vetou napadnutého rozsudku v prevyšujúcej časti žalobu žalobcu zamietol, to znamená, že v tejto časti bolo rozhodnutie vydané v prospech žalovaného. Odvolací súd preto dospel k záveru, že žalovaný nie je oprávnenou osobou na podanie odvolania proti štvrtej výrokovej vete napadnutého rozsudku.

43. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalobe žalobcu prvým, druhým a tretím výrokom vyhovel a štvrtým výrokom žalobu žalobcu v prevyšujúcej časti zamietol, súd prvej inštancie o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania rozhodol v súlade s § 255 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Nakoľko súd prvej inštancie vyhovel trom zo štyroch žalobcom navrhnutých petitov, dospel k správne záveru, že úspech žalobcu bol v rozsahu 75 % a úspech žalovaného v rozsahu 25 %, čo predstavuje čistý úspech žalobcu 50 %.

44. S poukazom na vyššie uvedené dôvody a vzhľadom na to, že odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k správnym skutkovým zisteniam a predmetnú vec správne právne posúdil, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej prvej, druhej, tretej a piatej výrokovej vete podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a odvolanie žalovaného proti štvrtej výrokovej vete podľa § 386 písm. b) CSP odmietol, nakoľko bolo podané neoprávnenou osobou.

45. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa ust. § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu v plnom rozsahu priznal žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v súlade s ust. § 262 ods. 2 v nadväznosti na ust. § 251 CSP súd prvej inštancie.

46. Rozsudok bol jednohlasne schválený členmi odvolacieho senátu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).